

Grigori Rasputin va passar de la pobresa a ser conseller del tsar Nicolau II gràcies a les seves habilitats, les sexuals incloses.

Rasputin, el monjo boig

El 30 de desembre de 1916 moria assassinat un personatge estrany i fascinant, que de la pobresa absoluta arribà a ser un dels principals consellers del tsar Nicolau II: Grigori Rasputin.

Reportatge de Miquel Payeras

El monjo Grigori Rasputin fou un dels personatges més estranys del segle XX. Se li ha atorgat un paper fonamental en els últims anys de la dinastia imperial russa encapçalada pel tsar Nicolau II i la seva esposa, la tsarina Alexandra. Segons la tradició recollida per la majoria de les obres que s'han dedicat al monjo, gràcies a una misteriosa capacitat d'aturar les hemorràgies de l'hemofílic tsarevitx Alexei –l'únic mascle dels cinc fills del matrimoni imperial i, per tant, hereu del tron– adquirí una enorme influència sobre l'emperador rus i la seva esposa i, de rebot, es féu molt famós entre l'alta aristocràcia del país, en especial entre les dones, que se li *rendien* sexualment a centenars, no debades se li atorgava una descomunal potència sexual.

Un dels llibres més complets que s'ha publicat sobre el personatge, "Rasputin: el diari secret" (Moscou, 2004), dels au-

tors Aleksandr Kotsiubinski, psiquiatre de professió, i del seu fill Danil, historiador, confirma la gran influència que va tenir a la cort tsarista, però presenta una nova visió sobre la suposada gran capacitat sexual que sempre se li va atribuir.

De pobre a la cort

Seguint l'obra esmentada, Grigori Iefimovitch Navikh –aquest era el seu nom verdader– va nèixer el 1869, 1870 o 1871 –no se sap quin any amb certesa– en un petit poble de Sibèria anomenat Pokróvskoié, en el si d'una família de pagesos pobres. Del poc que se sap dels seus anys de joventut és que es casà al voltant dels 16 anys, que era pobre, que portava una existència dissoluta dedicada a fer poca feina, a jugar amb apostes, a fornicar amb totes les dones que podia i a emborratxar-se sempre seguit. El 1892, encara molt jove, tingué una mena de visió divina de resultes de la qual abandonà l'esposa i la vida de *rasputnyi* –'viciós', en rus, d'aquí el nom amb el qual es feu famós– per dedicar-se a l'oració i la reflexió mentre recorria regions i pobles de Rússia donant consells espirituals a la gent que se li acostava, a l'estil del que fan els *starets* o consellers i mestres de les comunitats ortodoxes. Pareix que adquirí en pocs anys fama de bon predicador, gràcies al fet que la seva gran talla, 1,93 metres, la mirada estranya i un caràcter magnètic li conferien una atracció que d'altres predicadors no tenien.

En tornar al seu poble, després d'una breu estada en una secta cristiana de *jlus-tý* o flagel·lants, en la qual era assidu a l'alcohol i les orgies de sexe i dolor, es reconvertí novament en un devot predicador ortodox que, a més, assegurava que tenia visions extraterrenals. Fou en aquests anys quan tingué una filla, Maria. Cap a 1902 ja disposava d'un bon grapat de seguidors a la seva regió natal que li reconeixien la capacitat de parlar directament amb l'anomenada Verge Maria. L'estranya facultat del monjo arribà a l'oïda d'algú –no se sap de qui, ni com– de l'alta societat de Sant Petersburg. Aquesta classe

social aristocràtica, ociosa i decadent, es mostrava molt influenciable per tot el que aleshores es coneixia com les "ciències ocultes," que estaven de moda en ambients selectes. Aquell algú va convidar Rasputin, possiblement el 1906, a visitar la capital. Aviat hi entrà en contacte amb la gran duquesa Militza Petrovitx, aficionada a les arts obscures, que quedà enlluernada per la mirada penetrant, pròpia d'un boig –per aquesta raó era conegut com el Monjo Boig– i la personalitat magnètica de Rasputin. A Militza se la considera una de les seves primeres conquestes sexuals entre l'alta societat russa i fou ella qui aconseguí que una amiga, Anna Virubova, una de les dames de la tsarina, l'introduís en la cort imperial per ser rebut per l'esposa del tsar.

Ningú sap quan exactament es va produir el primer contacte amb la tsarina Alexandra, però fos quan fos, de segur que la dona de Nicolau va quedar fascina-da per aquell home de mirada penetrant,

El tsarevitx Alexei patia hemofília i a 3 anys estigué a punt de morir, cosa que el tsar i la tsarina cregueren que havia evitat Rasputin.

parlar profund i fort caràcter. Les visites a palau s'intensificaren i durant alguna d'aquelles ocasions la tsarina confià al monjo el seu pesar més dolorós, la terrible malaltia que patia, des que va nèixer, el tsarevitx Alexei, l'hemofília, cosa que molt poca gent sabia. Segons els autors del llibre citat, tant el tsar com la tsarina van creure que la intervenció de Rasputin en una crisi de salut patida per l'hereu el 1907, quan només tenia tres anys, fou fonamental per evitar-li la mort. Des d'aleshores pràcticament no se separà de la cort i la seva influència sobre la parella imperial no feu més que augmentar. Sovint se'l veia caminar lliurement per palau, on parlava amb tothom, compartia estones amb les quatre filles del tsar, reflexionava amb el tsarevitx, es tancava hores i hores amb la tsarina Alexandra per suposadament aconsellar-la sobre qüestions espirituals i es reunia amb el cap imperial per debatre sobre política interior i exterior.

Just iniciada la segona dècada del segle vint, aquella presència a la cort es féu tan constant que entre l'aristocràcia més gelosa del monjo se solia dir que "el tsar regna i Rasputin governa". En part era veritat: el 1912 Nicolau no volgué que Rússia entrés en la guerra dels Balcans degut al seu consell. La gelosia es va convertir en ràbia i odi quan molts aristòcrates pensaren que intentava convèncer el cap imperial perquè obligués les autoritats governamentals a establir una nova legislació que atorgués tots els drets als jueus. I més tard, en plena Primera Guerra Mundial (1914-1918), quan es va estendre la idea que volia influir en el tsar perquè es retirés del conflicte, els sectors més bel·licistes de l'alta aristocràcia el consideraren un traïdor –es feia córrer el rumor que cobrava dels britànics– i es confabularen per matar-lo.

El príncep Iussupov, un homosexual casat i que havia tingut relacions sexuals amb Rasputin, es posà al cap de la conxorxa juntament amb un cosí del tsar, el gran duc Dimitri. Iussupov el cità a casa seva. Era el 17 de desembre de 1916. En arribar, tot d'una començà a beure una

La família Romanov al complet idolatrava el Monjo Boig, tal com era conegut per la seva estranya mirada. I això aixecà la gelosia de l'alta aristocràcia.

→ copa de vi i a menjar uns pastissos, tot ben enverinat amb cianur. Però no li feren cap efecte. Així que el príncep va traure la pistola que portava amagada i li disparà un tret, igual que ho feren també dos còmplices més que s'havien mantingut expectants en una altra habitació. Però, a pesar dels tres impactes, el monjo aconseguí sortir de la casa, fins que a l'últim va caure desmaiada damunt la neu. En veure que encara alenava, el lligaren de mans i peus, obriren un forat en el congelat riu Neva i llançaren el cos a les fredes aigües sota el gel. Quan es trobà el cadàver, es veié que s'havia deslligat i l'autòpsia revelà que morí d'hipotèrmia mentre intentava trencar el glaç per sortir de l'aigua.

Depredador sexual

A partir de la seva mort la llegenda del monjo s'amplià fins a l'infinit, més encara en tot allò que feia referència a la seva capacitat sexual, tant per la mida descomunal del seu penis –vegeu requadre– com per l'enorme potència que es deia que tenia. No era ben bé així, però.

Segons els autors del llibre citat, en realitat “les fantàstiques facultats sexuals” no només han estat exagerades sinó que amb tota probabilitat patia de disfunció erèctil. No neguen que tingués sexe amb homes i dones –“dono conhort i curo homes i dones per igual”, solia dir– sinó que no podia practicar la penetració. “L'autèntic Rasputin sofria una potència sexual clarament disminuïda i la seva conducta estava dirigida a camuflar-ho al màxim”.

Pel que conta el llibre, el sexe que practicava consistia a fer massatges eròtics a les seves parelles, tant homes com dones, excitant-les fins a l'orgasme i, tot seguit, aturava abruptament el joc sexual, s'agenollava i es posava a resar. Instava la parella a fer el mateix i així tots dos es “netejava del pecat de lascívia”. Segons els autors, un altre monjo ortodox que es feia dir Iliodor, i que nomia Sergei M. Trufanov, narrà que Rasputin va mantenir aquest tipus de relacions amb “centenars de dones de l'alta societat” i digué que va poder veure en certa ocasió com feia un

massatge eròtic a una rica comerciant que embogí amb les carícies. A parer d'Iliodor el Monjo Boig dividia les seves conquestes entre les dones que només besava, les que banyava –no especifica si amb sexe o no–, les que acariciava de manera “increïble” amb els seus massatges i, finalment, les que intentava penetrar, que foren molt poques.

L'obra citada dona per fet que el monjo era homosexual. Solia dir que els massatges a les dones li semblaven “igual que tocar fusta” mentre que li resultava “molt més interessant tocar els homes”. En qualsevol cas pareix que la capacitat de donar gust amb les seves mans “increïbles”

li va obrir moltes portes de l'alta societat russa, sobretot les del palau imperial i en concret les de les habitacions de la tsarina Alexandra, gràcies a la qual es convertí en assidu de la cort i pogué assolir la preminent situació que li permetia aconsellar el tsar.

Aquesta posició en la cort imperial fou la que el portà a la mort i no els seus excessos eròtics. No deixa de ser irònic que Rasputin, segons els autors del llibre referit, a pesar de donar conhort sexual a centenars de persones, únicament es va enamorar d'una: del príncep Iussupov, el cap dels seus assassins. ●